

дите на живота. В светът, който заобикаля Вапцаров, свят на твърде много мизерия и безправие, той, младия човек, жадно поглъща всяка казана дума за великата Съветска страна, в която свободно се дига и живее. И той замечтава да замине за Съветския съюз. Още в 1929 год като ученик в морското училище във Варна, той е на път да осъществи тай своя горещо желана мечта и само дълбокото чувство за дълг и отговорност, пред неговия отруден народ, го възпират да прекоси нелегално, през една нощ с минносеца " Дръзки " Черно море и неговата мечта да стане действителност. Пред разочарования си съучастник в това рисковано дело той заявява : " Ние нямаме право да дезертираме от борбата, която ни очаква, и да отидем там, където са я вече завършили ". ^{1/}

С работническата класа и нейните борби Вапцаров се свързва след завършване на образованието си, когато притиснат от живота, той трябва да започне каква да е работа, за да изкарва прехраната си. Още през 1932 год. като огняр и по-късно машинист в книжно-мукавената фабрика на " Българска горска индустрия " в с. Кочериново, Душничко изпитва върху себе си пряко бича на капиталистическата експлоатация. Вапцаров става частичка от многобройната българска работническа класа. Именно тук той трайно и завинаги се свързва с нея, среща с нейния нерадостен живот и труд и се оформява и израства като борец за по-добър живот. Тук, в работническата среда, както казва сам Вапцаров, той получава " първото си боево революционно кръщение ".

Сред работниците Вапцаров се чувства като в собствен дом. Между него и тях няма никаква граница, той е заличил всяка дистанция. Неговата по-висока култура и по-голямите му политически познания постепенно го издигат и налагат, като ръководител и учител на работниците. А скромността и непринудените другарски отно-

^{1/} Никола Вапцаров - Спомени, писма, документи, изд. на Института за Българска история при БАН, 1953 год. - Из спомените на Емил Попов стр. 79